

VACANTIE.

De Comm. v.h. Vacantie-Kinderfeest te R'dam zamelt gelden in om de armste kinderen boven 10 jaar van Openb. en Bijz. scholen één dag van de Zomervac. aan 't Zeestrand te doen doorbrengen. Het 1° jaar genoten 2300, 't 2° jaar 3700 leerlingen. Voor dit jaar is weer vrij bootenvervoer voor 2500 toegezegd, voor ruim f2800 is geteekend, maar we willen dit jaar weer meer feestgangertjes; er zijn zooveel arme kinderen in die groote stad. Wie wat meer van 't feest wil weten, vrage den secretaris C. A. Hodde, Lischstr. 25B; wie geld wil zenden, sture 'n postwissel aan den penningmeester W. F. Oehlschlager, Agnieszestraat 97B.

ENNER-MEUBELEN

WETTIG GEDEPONEERD

H. ELLENS. INV. NOORDWOLDE FR.

Te bekomen door de voornaamste
Meubelhandelaars, of direct van de fabriek
CATALOGUS OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

**N. V. Nederl. Rietvlechtfabriek
Noordwolde Fr.**

De Zigeunerin.

Hoe twee dappere soldaten door een mooie vrouw verschaft werden — en van het geheim dat zij met een van beiden had. Door Kapitein Oswald Dallas. (Vervolg)

MANUEL, hier is iemand die een ontbijt wenscht, zei ze in 't Spaansch tegen den man met de jas.

De man stond op en verliet met een onheilspellende frons de kamer. Het meisje keerde zich op den drempel om en riep iemand die buiten stond.

„Pediol!” Toen kwam ze binnen, keek eens zijdelings naar de Lisle en ging zitten. De jonge officier bleef met zijn shako in de hand staan. Ademloos keek hij naar dat beeldschone meisje. Van onder haar lange wimpers keek ze hem guldig aan.

„Wilt ge niet gaan zitten, senior?” sprak ze zedig. „Manuel zal dadelijk uw ontbijt brengen. U hebt er toch niets op tegen dat ik aan dezelfde tafel eet?”

„Integendeel, sênorita, het zal me een groot genoegen zijn,” stamelde de Lisle.

Terwijl hij sprak, trad een somber uitziend individu de kamer binnen. Evenals de man, die door het meisje Manuel genoemd werd, droeg hij een gekleurden hoofddoek. Verder droeg hij de kleeding van een gewonen Spaanschen boer. Hij had een gitaar met veelkleurige linten in de hand, die hij tegen de bank plaatste toen hij ging zitten. Hij gluurde tersluiks naar den Engelschman, doch zeide niets. De herbergier bracht een groote omelette, wat zwart brood en een kan landwijn binnen. De Lisle en het meisje schoven aan, doch de andere man bleef op zijn plaats zitten.

„Komt uw vriend niet ontbijten?” vroeg de officier in gebroken Spaansch.

Het meisje wierp een blik op den man, haalde haar goed gevormde schouders op en keerde zich weer naar de tafel om.

„Hij heeft de bokkepruik op,” zei ze.

„Woont de sênorita hier?” vroeg de Lisle. Hij wist niet goed hoe hij een gesprek aan moest knopen.

Het meisje lachte en liet haar kleine witte tandjes zien.

„Nee,” antwoordde ze, haar hoofd schuddend, „de gitanos (zigeuners) wonen nergens.”

„Gitanos!” Hij wist dat dit woord zigeuners beteekende maar hij zag niet de minste overeenkomst tusschen dit mooie meisje en de zigeuners, die hij in Engeland gezien had. Het meisje knikte hem glimlachend toe.

„Zou sênor Engelschman mij graag zien dansen?” Zonder eenig antwoord af te wachten, schoof ze haar bord weg en sprong op. „Pediol,” zei ze op een toon die geen tegenspraak duldde, „neem je gitaar, ik ga dansen.”

Brommend stond de man op, nam het instrument schoof de linten over zijn schouders en sloeg een accoord aan. Het meisje schoof de castagnetten aan haar slanke, witte vingers. Ze wierp het hoofd in den nek en begon langzaam, met golvende, zinnelijke bewegingen te dansen. Zoo iets had de Lisle nog nooit gezien. Met halfgesloten oogleden sloeg het meisje hem gade. De trage bewegingen, de sierlijke deining van lichaam en hoofd, het geklikklak der castagnetten, haar spottend aanmoedigende blik, brachten hem buiten zinnen. Het bloed stroomde hem onstuimig door zijn aderen en al dien tijd greep de somber-uitziende man met een gefronst voorhoofd in de snaren. De dans was uit en het meisje viel hijgend op een bank neer. De jonge officier wierp zich naast haar neder. „Kleine feel!” fluisterde hij, „verrukkelijk, kleine feel!” Hij wilde zijn arm om haar heen slaan, doch met een vroolijk lachje ontweek zij hem en maakte spottend een buiging. De man met de gitaar sprong knorrig op en zei iets in het Spaansch, wat de Lisle niet kon verstaan. Als een tijgerin keerde het meisje zich naar den man om en deze sloop de kamer uit. Toen ging zij naast den Engelschman zitten, vlak naast hem, zoodat hij de warmte van haar jong lichaam voelde. Zij keerde hem den rug toe en keek over haar schouders hem aan met half-dichte oogen, waaruit een loome aanmoediging sprak. De Lisle's polsen sloegen wild, hij haalde kort en hijgend adem als na een wedloop. Zij schonk een glas landwijn in en hield het aan haar lippen, hem al dien tijd lachend in de oogen ziende. Toen hield ze 't hem voor en zei: „Sênor drink op de liefde en jeugd en de vreugde er van.”

Half waanzinnig door haar wonderlijke bekoorlijkheid, bedweld door den spottenden glans harer oogen, gleed zijn arm om haar buigzame gestalte en drukte hij haar tegen zich aan. „Op de liefde en de jeugd en de vreugde ervan,” sprak hij heesch en dronk het glas leeg.

Het meisje wong zich uit zijn omhelzing los. „Stil,” zeide zij en hield haar vinger op haar mond. De Lisle trachtte haar vast te houden, doch zij ontglipte hem en trippelde naar de deur. Daar stond zij stil, keerde zich om, maakte een buiging en wierp hem een kushand toe. Hij stond op en maakte een beweging alsof hij haar na wilde loopen, ging weer zitten en leunde voorover met zijn armen op de tafel. Het was heel warm en hij was moe na zijn langen rit. Vaag rees de gedachte bij hem op dat hij naar zijn manschappen behoorde te gaan zien, doch hij was te loom om zich te bewegen. Zijn hoofd zakte op zijn armen en hij sliep in. Na ongeveer 10 minuten keerde

het meisje terug. Met een zonderlingen, iewat weemoedigen glimlach keek zij hem aan. „Arme jongen!” zeide zij. Met een plotselinge, snelle beweging gespte ze de sabeltasch los, knielde neder, opende de achterklep, en nam er den inhoud uit. Toen zette zij haar zachtjes op den grond en maakte haar weer dicht. „Arme jongen,” herhaalde zij, boog zich voorover en kustte hem op het voorhoofd.

III.

Bertrand de Lisle werd met schrik wakker toen zijn oude sergeant zich over hem heenboog. Slaperig streek hij met zijn hand over zijn oogen. „Ik ben bang, dat ik geslapen heb, sergeant,” zei hij geuwend.

„Dát zou ik denken, luitenant,” antwoordde de sergeant droog. „Het leek wel of de duivel zelf je niet wakker kon krijgen,” voegde hij er binnensmonds aan toe.

„Waar is” De vraag bestierf op zijn lippen en zijn hoofd viel weer op zijn armen.

„Kom, luitenant,” zei de sergeant, „U moet nu wakker worden. We moeten opmarcheeren.”

De Lisle lichtte zijn hoofd op en keek zijn ondergeschikte wezenloos aan. „Hoe lang heb ik geslapen?” vroeg hij.

„Zoowat drie uur,” antwoordde de sergeant knorrig. Er waren wijnvlekken op de tafel en hij had zijn respectabelen dorst met water uit den bergstroom moeten lesschen en zijn maag kon geen water verdragen.

„Dan is het”

„Eén uur,” bromde de sergeant.

De jonge officier stond op en liep naar de deur. Hij was wat onzeker op zijn beenen, waardoor de oude soldaat een verkeerde gevolgtrekking maakte. „Ik wou dat ik de helft van je kwaal had!” mompelde hij met afschuw. De herbergier zat in de zon te luieren, met zijn zware jas nog om en een lange, dunne sigaar in zijn mond. De Lisle keek gretig rond. Het meisje en haar metgezel waren verdwenen, hij vroeg zich af waar zij heen waren gegaan. De verrukkelijke schoonheid van het meisje achtervolgde hem. Hij was boos op zichzelf dat hij in slaap was gevallen en begreep maar niet hoe het eigenlijk gebeurd was. „De Sênorita?” sprak hij vragend tot den herbergier. Hij was te verlegen om op den man af naar haar te vragen. De man nam zijn sigaar uit den mond, haalde de schouders op en trok zijn mantel vaster om zich heen. (Wordt Vervolgd).